

Diafanitats

S

aps què? La meva dona m'ha deixat.

- Què és el que t'ha deixat?

- No, res: a mi.

- I a quina hora torna?

- No té rellotge. A casa en tinc un de paret.

- Perdrà el tren. Potser que li deixi el meu.

- El tren rai! No cal que l'hi deixis. El perdria.

- Ho deia perquè va sobre rodes.

- Ja ho havia pensat.

- Els avions són més ràpids; però, d'aquests estris, no en tinc cap.

- És clar!

- No tant com això. Fosqueja, i la nit ens caurà al damunt.

- Això és molt seriós! Ens podria fer mal, deixar-nos estabornits.

- Ben cert. No has vist si sortia amb taxi? Asseguda dintre, vull dir.

- És una possibilitat. Però és que jo tampoc no tenia rellotge. La policia ho deu saber. El de casa és de paret.

- De quin color era? Perquè es veia bé, oi?

- Sí, això! De color groc, com si diguéssim.

- Colossal! Però tant se val. Patia del fetge.

- D'ara endavant m'hi fixaré més.

- El meu és de busques i fa tic-tac, molt fluixet. S'avança una mica.

- Aleshores, val més el de paret, oi?

- Mira'm bé als ulls, sense parpellejar!

- Prefereixo agafar un taxi. Podria ser el mateix. De vegades passen coses que Déu n'hi do!

- Procura no deixar-te res, que ja veus el que passa.

- Deixar-me?... Deixar-me?

- Per exemple, les ulleres o el mocador. O les sabates, si és que en portes habitualment. D'esclops, res.

- Fas bé d'avisar-me. El paraigua!

- Els rellotges no en porten, talòs! Els taxis, tampoc.

- Doncs també és veritat. Però potser és que se l'han descuidat o que els faria nosa.

- Te'l podia haver deixat la dona, tanmateix.

Per la transcripció, Jafre Segon

- Saps què? Cerco un nom.

- Quin?

- Exacte! Tu ho has dit!

- Si és així, estic disposat a ajudar-te. Hi tinc molta pràctica.

- No, això ni ho pensis. És un nom sense ajuts.

- Autònom!

- Auto... què?

- nom.

- Just! Aquest! Em sembla que ja t'ho havia dit.

- Són coses que s'intueixen.

- Potser és que he anat massa de pressa.

- Posa'! Me'n rento les mans.

- No! Si només el cerco. I no tot el dia. A estones perdudes. Em sabria greu. Ara, que et podries posar guants.

- De les mans, en faig el que vull. Si en perds un, què?

- Però, i de l'aigua? Mira que mulla i esquitxa.

- És qüestió d'higiene. Condició indispensable per a la salut.

- Què? El nom?

- La brutícia, desgraciat! Rentar-se per treure-la. O, si vols, eliminar-la.

- Ja m'ho pensava, però no hi puc fer més.

- N'hi ha que fan comèdia. En conec un, que Déu n'hi do.

- Jo, no! Feia teatre. Però ara volen que faci cinema.

- Deurà ser cinema mut, com el d'abans. Xarlota-des, o sigui, del Xarlot.

- Vols dir cinema ranci?

- Sense nom: anònim.

- N'he rebut un, del Josep Claveria. Era escrit en castellà, menys la signatura.

- Autògrafa?

- Auto... què.

- grafa.

- És clar! Així quedaria més arrodonit.

- N'hi ha que les veuen quadrades. Però sempre són millor rodones. Les bajanades, s'entén.

